

Kirpinin Harika Yolculuđu

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Harika Yolculuđu

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpi Hazel büyük, fısıldayan bir ormanın kenarında yaşıyordu. Yumuşak kahverengi tüyleri, krem rengi bir yüzü ve altın kahverengi dikenlerle kaplı bir sırtı vardı. Her gün uzun ağaçların ardında ne olduğunu merak ederdi. Küçük kalbi merakla ve birazcık da korkuyla hızlı hızlı çarpardı. Bugün, diye karar verdi, öğrenme günüydü.

Hazel yaprak yeşili çantasını ince bir dal tokasıyla kapattı. İçine atıştırmalık olarak bir dut ve şans getirsin diye pürüzsüz bir çakıl taşı koydu. Sonra derin bir nefes aldı ve büyüü ormana adım attı. Ağaçlar o kadar uzundu ki gökyüzüne değiyor gibiydiler. Havayı tuhaf ve harika sesler dolduruyordu. 'Bunu başarabilirim,' diye fısıldadı.

Patika kısa süre sonra yılanlar kadar kalın, kıvrım kıvrım köklerin altında kayboldu. Hazel üzerlerinden tırmanmayı denedi ama kısa bacakları kayıverdi. 'Eyvah,' dedi. Tam o sırada neşeli bir ses seslendi. 'Yardım ister misin?' Bu, kocaman pembe kulaklı ve kırmızı boyunbağı küçük gri bir fareydi. 'Ben Pip!' dedi. 'Bu kökleri iyi bilirim.'

Fare Pip minik bir meşe palamudu kabuğu şapka takıyordu. Hazel'a kökten köke nasıl atlayacağını gösterdi. 'Burada adımına dikkat et,' dedi, 'istersen kuyruğumdan tut.' Hazel onun ince kuyruğundan tuttu ve birlikte kıvrım kıvrım köklerin üzerinden tırmandılar. Tepede Hazel arkasına baktı ve gülümsedi. 'Bu çok eğlenceliydi!' dedi. 'Teşekkürler, Pip.'

Öbür tarafta ağaclar açıldı ve pırıl pırıl bir dere göründü. Su güneş ışığında dans ediyor ve ısıldıyordu. Hazel daha önce hiç dereden geçmemiştir. 'Derin görünüyor,' dedi, kehribar rengi gözleri kocaman açılmıştı. Pip kulağını kaşdı. 'Uzun boylu birine ihtiyacımız var,' dedi. Tam o sırada eğrelti otlarının arasından nazik bir geyik çıktı. 'Merhaba,' dedi geyik. 'Ben Bramble.'

Bramble'ın krem rengi benekli, sıcak kızıl kahverengi bir postu ve minik mavi çiçeklerle örölmüş bir tasması vardı. 'Sizi karşıya ben taşıyabilirim,' dedi yumuşak bir sesle. Hazel Bramble'ın sırtına tırmandı ve sıkıca tutundu. Pip de Bramble'ın boynuzlarına bindi. Geyik pırıl pırıl suyun içinden dikkatle geçti. Karşı tarafta Hazel kendini gururlu ve mutlu hissetti. 'Teşekkürler, Bramble!' dedi.

Üç arkadaş, yosunlu uzun taşlarla dolu bir açıklığa gelene kadar yürüdüler. Taşlar uyuyan devlere benziyordu. Hazel hangi yöne gideceğini bilmiyordu. 'Patika kayboldu,' dedi. 'Şimdi çayırı nasıl bulacağız?' Pip etrafına bakındı. Bramble havayı kokladı. Sonra yukarıdan yumuşak bir ses öttü. 'Kimin yardıma ihtiyacı var?'

Bir baykuş süzülerek aşağı indi ve bir taşın üzerine kondu. Yumuşak kahverengi ve krem rengi tüyleri, kocaman altın rengi gözleri vardı. Gagasında yuvarlak gözlükler duruyordu ve omuzlarına yosun yeşili bir şal sarınmıştı. 'Ben Olive,' dedi. 'Gökyüzünden uzağı görebilirim. Gizli bir çayıra giden sarı çiçeklerden bir patika gördüm.'

Olive yukarı uçu ve aşığıya yön tarif etti. 'Sarı çiçekleri takip edin!' diye öttü. Arkadaşlar baktılar ve taşların arasında kıvrılan minik sarı çiçeklerden bir sıra gördüler. 'Bu büyük kayaların üzerinden tırmanmamız gerek,' dedi Pip. 'Ben yardım edebilirim,' dedi Bramble. Başını eğdi ve Hazel ile Pip onun sırtına tırmandılar. Bramble taştan taş hafifçe atladı.

Taşların tepesinde yine kıvrım kıvrım köklerden bir labirent buldular. Ama bu kez Hazel ne yapacağını biliyordu. 'Kökten köke atla!' dedi. Pip önden gitti, Hazel de onu takip etti. Bramble dikkatle arkalarından geldi. Olive yukarıda uçarak gözcülük yaptı. Birlikte çalıştılar ve kısa süre sonra labirenti geçtiler. 'İyi bir takımız,' dedi Hazel gülümseyerek.

Sonra minik bir ıgık duydular. 'İmdat! Sıkıştım!' Bu, sarmaşıkların arasında kapana kısılmış küçük bir tavşandı. 'Endişelenme,' dedi Hazel. 'Sana yardım edeceğiz.' Pip keskin dişleriyle sarmaşıkları kemirdi. Bramble dalları burnuyla yana itti. Olive tavşanı sakinleştirdi. Kısa süre sonra tavşan kurtuldu. 'Teşekkürler!' dedi ve mutlu mutlu zıplayarak uzaklaştı.

Olive yukarıdan öttü. 'Sarı çiçekler çayıra götürüyor!' Arkadaşlar çiçek izini takip ettiler. Son bir kökün üzerinden tırmandılar ve çitin arasındaki bir boşluktan sızdılar. Ve işte oradaydı: her renkten çiçeklerle dolu gizli bir çayır. Güneş sıcacık parlıyordu ve kelebekler havada dans ediyordu. 'Buldun!' diye sevindi Hazel.

Çayır, Hazel'ın hayal ettiğinden daha güzeldi. Çiçekler esintide başlarını sallıyor, ortadaki küçük bir gölet pırıldıyordu. 'Burası bizim gizli yerimiz,' dedi Pip. 'Ve artık senin de,' dedi Bramble. Olive bilgece başını salladı. 'Dostluk, en yabancı yerleri bile sıcacık ve davetkâr hissettirir,' dedi. Hazel yeni arkadaşlarına baktı ve kendini çok şanslı hissetti.

Güneş batmaya başlayana kadar çayırda oynadılar. Çiçek taşları yaptılar ve hikâyeler anlattılar. Hazel dutunu paylaştı, Pip de biraz tohum paylaştı. Bramble tatlı yonca buldu ve Olive komik bir masal anlattı. Kahkahalar büyülü ormanda yankılandı. Hazel artık korkmadığını fark etti. Yanında arkadaşları varken orman ona yuva gibi geliyordu.

Gitme zamanı geldiğinde arkadaşlar Hazel'ı ormanın kenarına kadar geri götürdüler. 'Geri gelecek misin?' diye sordu Pip. 'Elbette!' dedi Hazel. 'Siz de beni ziyaret edebilirsiniz.' Yakında yine buluşmaya söz verdiler. Hazel her arkadaşına sarılarak vedalaştı. 'Bana ormanın harika olduğunu gösterdiğiniz için teşekkürler,' dedi. 'Siz de harikasınız,' dedi Bramble.

Hazel ormanın kenarında oturdu ve ağaçlara baktı. Artık karanlık ve tuhaf görünmüyorlardı. Dostça gölgeler ve mutlu anılarla dolup taşıyorlardı. Çantasındaki pürüzsüz çakıl taşına dokundu ve gülümsedi. Büyülü orman her zaman özel bir yer olacaktı, çünkü dostluk her yolculuğu daha aydınlık yapar. Ve Hazel bir daha asla yalnız kalmayacağını biliyordu.